

dølelse, vil der blive gaaet frem mod disse Blade som mod „Nationaltidende“. I det hele kan jeg sige det ærede Medlem, at han tager meget fejl, hvis han tror, det har været mig en Glæde eller endog en særlig Glæde at komme til at anlægge Sag mod „Nationaltidende“ for dette Forhold. Det er langt fra Tilfældet. Bortset fra den vestindiske Sag, hvor „Nationaltidende“ indtog en Holdning, jeg naturligvis maa finde ganske urimelig, har „Nationaltidende“ flere Gange under Krigssituationen udvist en Holdning, jeg har haft Grund til at paaskønne. Jeg tør ogsaa sige, at hvem der for „Nationaltidende“ har henvendt sig til mig derfor til enhver Tid er blevet vel modtaget, og jeg har søgt at imødekomme Ønsker fra „Nationaltidende“, hvor jeg har kunnet. Det har derfor ingenlunde været mig en Glæde at anlægge Sag imod „Nationaltidende“, men det er nødvendigt, at det Forbud, som Regeringen har udstedt, bliver overholdt. Det er selvfølgelig ikke udstedt hensigtsløst, det er udstedt, fordi det er tvingende nødvendigt, at Statens Neutralitetsforanstaltninger omgærdes med et saadant Forbud. Den Meddelelse, som „Nationaltidende“ bragte, var af en særdeles uheldig Karakter og viser netop, at Pressen ikke kan dømme om disse Forhold; det er nødvendigt at kræve, at Pressen retter sig efter det udstedte Forbud og ganske lader være med paa dette Omraade at bringe Meddelelser, som ikke hidrører fra officielle Kilder, idet det er ganske umuligt for den at vide, hvilke Meddelelser der paa dette Omraade er skadelige. Det er meget muligt, at „Nationaltidende“ i dette Tilfælde har handlet af Skødesløshed, men saa kunde „Nationaltidende“ have sagt det, saa skulde jeg ikke have haft saa meget imod, at det var blevet ved et Skud for Bøven, og at man havde faaet denne Sag endt med den fornødne Advarsel til Pressen om ikke at optræde paa denne Maade igen i et lignende Tilfælde. Men nu har „Nationaltidende“ stillet sig paa et andet Standpunkt og hævdede, at hvad den har gjort, har den gjort med Rette, og saa maa det selvfølgelig blive til en Retssag, der ender med en Dom.

Forsvarsministeren (P. Munch): Det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Hey) rettede en Forespørgsel til mig i Anledning af nogle Udtalelser, som ved Finanslovens første Behandling blev fremsat i Folketinget af Ordføreren for Partiet Ven-

stre. De gjaldt den Holdning, som indtoges af det værnepligtige Mandskab, som var indkaldt til Sikringsstyrken. Disse Udtalelser i Folketinget har givet Anledning til, at der er indhentet Erklæringer fra samtlige Regimente om, hvorledes Forholdet er, og der er derefter fra Overkommandoen sket Indberetning til Krigsministeriet om Resultatet af disse Undersøgelser. Overkommandoen gør Resultatet op i, at de alle gaar imod de fremsatte Udtalelser, og skildrer paa Grundlag af disse Indberetninger Forholdet med følgende Ord: „Hvis man ved Disciplin forstaar Lydighed mod givne Befalinger og foresatte, Respekt overfor Overmand, flittig og korrekt Optræden under de daglige Øvelser, maa Fremgangen endog betegnes som betydelig og Tilstanden i det hele og store som fortrinlig“. Efter nærmere at have udført dette gaar man over til at sige: „Udvides Begrebet Disciplin til ogsaa at omfatte, hvorvidt denne er gaaet saaledes i Blodet paa Manden, at han ogsaa, naar han er paa egen Haand udenfor Tjenesten, opfører sig korrekt, maa det indrømmes, at saa langt strakte i Sikringsperiodens første Tid Disciplinen sig ikke. Ikke mindst paa dette Omraade er der imidlertid sket en overordentlig Fremgang, takket være Befalingsmændenes Paavirkning og den nødvendige Anvendelse af Straffe. Det er nu sjældent at møde en Soldat, der ikke opfører sig, som han skal udenfor Tjenesten, og det er i Regelen de samme faa Folk, der atter og atter forser sig i denne Henseende, Folk, der fra det civile Liv har medbragt en Moral, der ikke lader sig forbedre. Selv i de mest sprædte Kantonement er Ordenen tilfredsstillende, og ved Indkaldelserne er det nu kun faa, der møder for sent eller drukne“. Man slutter saa med at sige, at det Resultat, der er naaet, „taler lige højt for det Arbejde, der er udført af Officerer og Underofficerer af alle Grader, og for den Aand, der kan bygges videre paa hos Mandskabet“. Det er altsaa det Resultat, som er fremkommet ved de Undersøgelser, der er foranstaltede i Anledning af de Udtalelser, som fremsattes i sin Tid i Folketinget, og paa den Anledning, som det ærede Medlems Forespørgsel har givet, har jeg da benyttet denne Lejlighed til at lade disse Oplysninger gaa videre her til Tinget.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) har rettet nogle Bemærkninger til mig, der — som saa ofte før — tog deres Ud-